

WOLNOŚĆ RELIGIJNA NA ŚWIECIE **RAPORT 2023**

Zwiastun Wydania

Pomoc
Kościołowi
w Potrzebie

ACN POLSKA

Spis treści

Stajemy się głosem ludzi cierpiących w milczeniu!	3
Nasza misja	4
Bądź na bieżąco, módl się i stawaj w obronie ofiar prześladowań	5
Infografiki	6
Akceptacja nie oznacza rezygnacji z własnych przekonań	7
Główne założenia	8

Papieskie stowarzyszenie Pomoc Kościołowi w Potrzebie (PKWP) jest międzynarodową organizacją pozarządową związaną z Kościołem katolickim powstałą w 1947 r., z siedzibą główną w Königstein im Taunus w Niemczech oraz 23 oddziałami krajowymi, w tym w Polsce. Założył ją Werenfried van Straaten. Pomaganie cierpiącemu, ubogiemu, prześladowanemu Kościołowi uczynił celem swego życia. Swoimi odważnymi działaniami przynosił ulgę wszędzie tam, gdzie, jak mawiał: „Bóg płacze krwawymi łzami w prześladowanych braciach i siostrach”. Jego dzieło urosło do rozmiarów międzynarodowej organizacji charytatywnej ufundowanej na prawie papieskim, która wspiera chrześcijan tam, gdzie są prześladowani, uciskani lub w potrzebie duszpasterskiej, a także podejmuje wysiłki upowszechniania wiedzy ten temat przez liczne publikacje, przede wszystkim raport o wolności religijnej na świecie i raport o chrześcijanach prześladowanych za wiarę, a także programy telewizyjne, w tym emisję „Tam, gdzie Bóg płacze”. PKWP kieruje się zasadą „informacja, modlitwa i działanie”. PKWP każdego roku odpowiada na blisko 5000 próśb o pomoc od biskupów i przełożonych zakonnych w około 130 krajach wyłącznie dzięki środkom pochodzącym z darowizn, ponieważ nie otrzymuje dofinansowania ze środków publicznych.

Stajemy się głosem ludzi cierpiących w milczeniu!

ks. prof. Waldemar Cisto,
dyrektor sekcji polskiej Papieskiego Stowarzyszenia Pomoc Kościołowi w Potrzebie

Gdy prześledzimy życiorysy koptyjskich męczenników, którzy w 2015 roku zostali ścięci przez islamskich ekstremistów na plaży w Libii, odkryjemy, że gotowość, by pójść za Chrystusem do końca, wykuwa się na kolanach. Choć odwaga widoczna u nich w trakcie egzekucji wydaje się nam nieosiągalna, to codzienność, w jakiej funkcjonowali, wcale nie musi różnić się mocno od naszej. Było w niej miejsce na pracę, modlitwę, pomoc potrzebującym; było miejsce na proste gesty wskazujące, że Bóg jest nie tylko częścią tradycji, ale Osobą.

Malak miał przy sobie Biblię nawet podczas snu. Girgis często powtarzał swoim przyjaciółom: „Nie martwcie się, nasze życie jest w rękach Chrystusa”. Tawadros musiał mierzyć się w Libii z trudnościami z powodu swojego chrześcijańskiego imienia, ale tym, którzy prosili go, by je zmienił, odpowiadał: „Kto zaczyna od zmiany imienia, w końcu zmienia także wiarę”. Wyparcie się Boga było dla nich równoznaczne z porzuceniem sensu; odrzuceniem Miłości, jaka pozwoliła się ukrzyżować.

Kolejne raporty, jakie publikuje Papieskie Stowarzyszenie Pomoc Kościołowi w Potrzebie, potwierdzają, że w krajach, gdzie dochodzi do prześladowań religijnych, żyją miliony chrześcijan. Odczuwają silne zagrożenie ze strony grup ekstremistów i autorytarnych reżimów. Mierzą się z dyskryminacją w szkole i miejscu pracy, a często przyznanie się do Chrystusa jest dla nich równoznaczne z wyborem życia w nędzy i trudnościami w utrzymaniu.

Informacje zebrane przez PKWP pokazują, że prześladowań doświadczają coraz liczniejsze wspólnoty chrześcijan. Dzieje się tak w Nigerii, gdzie od stycznia 2021 do czerwca 2022 roku zabito ponad 7600 naszych Sióstr i Braci. W Nikaragui, gdzie dyktatura uznała Kościół za wroga, profanowane i atakowane były budynki sakralne. Ukierunkowanie nienawiści przeciwko wierzącym jest metodą, po jaką sięgają reżimy, by utrzymać władzę. Znamy też jednak przypadki, gdy władza, od której oczekujemy zatrzymania narastającej fali przemocy wobec chrześcijan, nie reaguje. 5 czerwca w Uroczystość Zesłania Ducha Świętego terroryści napadli na kościół św. Franciszka Ksawerego w Owo (Nigeria). Choć minął rok, żaden z przestępców nie stanął przed sądem. Zginęło wtedy 40 osób.

Ojciec Święty Franciszek podkreśla, że „dzisiaj jest więcej męczenników niż w pierwszych wiekach”. Jedni

tego nie dostrzegają, inni nie chcą dostrzegać. Raport PKWP wskazuje na rosnącą „kulturę bezkarności”. Wolność religijna staje się zakładnikiem nowego dogmatu, w myśl którego społeczność międzynarodowa wybiera milczenie wobec łamania podstawowego prawa przez reżimy „ważne strategicznie”. Flagowym przykładem są Chiny. Tym bardziej potrzeba odważnego głosu, który przerwie współczesną „spirale milczenia”.

Pomoc Kościołowi w Potrzebie staje się głosem ludzi cierpiących w milczeniu. Raporty nt. prześladowań mają nie tylko ukazać statystyki, nie są wyłącznie analizą naukową. Pokazują światu świadectwo chrześcijan, którzy wierność Panu cenią bardziej niż własne życie. Polska sekcja Papieskiego Stowarzyszenia widzi ich cierpienie na własne oczy. Kiedy niesiemy wsparcie, odwiedzamy nasze Siostry i naszych Braci, by usłyszeć ich historie. W trakcie ostatnich miesięcy dotarliśmy do RŚA, Ugandy, na Ukrainę, do Ziemi Świętej, Pakistanu, Libanu i Syrii.

Tam, gdzie przebywamy, zawsze reagujemy na potrzeby zgłaszane przez cierpiących. Dajemy chleb do ręki głodnym, młodym uchodźcom szansę na lepszą przyszłość, matkom możliwość podjęcia pracy. Podtrzymujemy nadzieję u tych, którzy na co dzień mierzą się z dramatem wojny. W Aleppo usłyszeliśmy: „potrzebujemy was, abyście zobaczyli nasz ból”. Pan ma dziś nasze oczy, by widzieć potrzebujących; nasze nogi, by do nich iść; nasze ręce, by zanieść im pomoc.

Dziękujemy Państwu, że informując, modląc się i przekazując środki, jesteście częścią naszych działań!

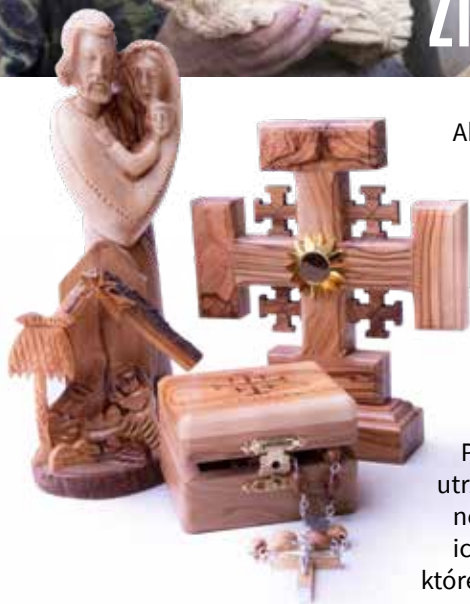

Nasza misja

S.O.S. dla Ziemi Świętej

Akcja zainicjowana w 2006 roku. Reagujemy na malejącą liczbę chrześcijan w regionie. Tam, gdzie żył Chrystus, stają się oni żywymi kamieniami; świadkami, którzy chcą zostać, by dalej nieść innym Pana. Prowadzą szkoły, opiekują się potrzebującymi. Gdy na miejscu zamierał ruch turystyczny, zamówienia z Polski pozwalały chrześcijanom utrzymać pracę. Kupując wytwarzane przez nich produkty, wspieramy ich obecność w Ziemi Świętej, dla której są nadzieją na pokój.

Cicha i wierna obecność

Odważne kobiety, które w centrum postawiły Boga. Rezygnują z życia jakie znamy, by całkowicie poświęcić się modlitwie. Chcą objąć nią każdego: ludzi przytłoczonych codziennymi obowiązkami, ciężko pracujących, cierpiących, którym często nie starcza sił, by unieść różaniec. Z inicjatywy bł. ks. kard. Stefana Wyszyńskiego wspieramy wszystkie żeńskie zakony kontemplacyjne w Polsce. Przekazujemy środki na wymianę okien i remonty. Pomagamy w zakupie maszyn do szycia i wypiekania hostii. **Dajemy siostrom szansę na utrzymanie się z własnej pracy.**

Kościół w Kamerunie podpalony przez napastników. Bp Abangalo przyszedł po Najświętszy Sakrament (2022).

Solidarni z prześladowanymi

Z inicjatywy Papieskiego Stowarzyszenia Pomoc Kościołowi w Potrzebie, przy wsparciu Konferencji Episkopatu Polski, od 2009 roku w drugą niedzielę listopada odbywa się **Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym**.

Zapraszamy świadków wiary z krajów, gdzie chrześcijanie cierpią. Z informacją o ich trudnej sytuacji docieramy do parafii. Przygotowujemy materiały duszpasterskie, by głos naszych Sióstr i Braci został szeroko usłyszany przez wiernych w Polsce. Inicjatywie towarzyszy zbiórka środków na pomoc potrzebującym. W centrum wydarzenia co roku stawiamy inny kraj. Wspieraliśmy m.in. Indie, Irak, Syrię, Liban, Egipt, Nigerię, Sudan Południowy i Ukrainę.

Bądź na bieżąco, módl się i stawaj w obronie ofiar prześladowań

Regina Lynch

Prezydent Zarządzający, ACN International

Pomoc Kościołowi w Potrzebie (PKWP) to katolicka organizacja charytatywna założona w 1947 roku, aby pomagać cierpiącym i prześladowanym chrześcijanom na całym świecie, którzy znajdują się w potrzebie duszpasterskiej i materialnej. Od ponad 75 lat projekty tej papieskiej fundacji mają na celu podtrzymywanie wiary w tych częściach świata, w których Kościół katolicki jest dyskryminowany, uciskany i prześladowany.

Chociaż projekty te są odpowiedzią na prośby biskupów i innych naszych partnerów oraz są realizowane poprzez kanały Kościoła katolickiego, realizując je Międzynarodowe Stowarzyszenie Pomoc Kościołowi w Potrzebie, często pomaga również innym społecznościom religijnym bezpośrednio i pośrednio. Na przykład w Libanie, gdzie PKWP wspiera szkoły katolickie, większość uczniów to muzułmanie. Tamtejsze muzułmańskie rodziny wybierają katolicką edukację ze względu na jej wysoką jakość. Sprzyja to również dialogowi między różnymi społecznościami religijnymi.

W Afryce Subsaharyjskiej, gdzie dżihadzyci dokonują częstych aktów przemocy, gdy wioski są atakowane przez Boko Haram lub ISIS, mieszkańcy wsi – zarówno muzułmanie, jak i chrześcijanie – uciekają do najbliższego miejsca schronienia. Tam, gdzie nie ma jednostek wojska, ani policji, ofiary szukają schronienia w budynkach kościelnych. Również w tym przypadku PKWP jest wezwana do pomocy księżom i siostrom zakonnych oferującym opiekę i duchowe pocieszenie tym, którzy przeżyli traumę. Jak pokazuje Przedmowa siostry Glorii, w skrajnych sytuacjach kryzysowych, gdy organizacje pozarządowe, pracownicy ONZ i dyplomaci nie mają innego wyjścia, jak tylko opuścić te miejsca, Kościół katolicki pozostaje jedynym dostawcą opieki materialnej i duszpasterskiej – a także samotnym głosem stawającym w obronie ofiar. Kościół nigdy nie opuszcza ziemi, której jest częścią.

Od 1999 roku Pomoc Kościołowi w Potrzebie publikuje Raport o wolności religijnej na świecie, przedstawiający wyniki badań, prowadzonych w 196 krajach, o przestrzeganiu tego podstawowego prawa człowieka wśród wyznawców wszystkich tradycji religijnych. Często jesteśmy pytani: „Po co tworzyć raport na temat wolności religijnej?” Raport PKWP Prześladowani i zapomniani? przedstawia sytuację uciskanych chrześcijan, którą można zrozumieć tylko w świetle prawa każdej osoby do bycia wolnym od przymusu w sprawach religijnych.

Reakcje po publikacji poprzednich edycji Raportu o wolności religijnej na świecie coraz bardziej nam uświadamiają, że nasi odbiorcy chcą nie tylko być in-

formowani i otaczać modlitwą tę sytuację, ale pragną również pomagać. Osoby zaangażowane w tworzenie raportu powiedziały nam, że chcą wiedzieć, co mogą zrobić, aby pomóc ofiarom prześladowań i zapobiec naruszeniom wolności religijnej w przyszłości.

Jedną z kluczowych odpowiedzi na to wezwanie jest pomoc. Jako katolicka organizacja charytatywna, PKWP zapewnia wsparcie dla ponad 5000 projektów w 132 krajach na całym świecie. Oprócz pomocy duszpasterskiej i doraźnej, niniejszy raport na temat wolności religijnej po raz pierwszy przedstawia sugerowane działania na rzecz poprawy sytuacji, które czytelnicy mogą podjąć.

1. Módl się: módl się za ofiary dyskryminacji i przemocy.
2. Dziel się informacjami: rozpowszechniaj informacje o tym raporcie w swoich sieciach – wśród rodziny, przyjaciół, osobiście i w mediach społecznościowych – i podkreślaj główne wnioski z raportu.
3. Zabieraj głos w obronie ofiar prześladowań: wykrzystaj ten raport, aby wskazać przypadki osób lub grup osób, których wolności religijne zostały naruszone, i wstawiaj się za nimi w swoich społecznościach i sieciach za pomocą mediów społecznościowych.
4. Współpracuj z politykami: informuj i zachęcaj swoich przedstawicieli politycznych (np. posłów do Sejmu) do obrony praw osób dyskryminowanych i prześladowanych za wiarę.
5. Bądź na bieżąco: zapoznaj się z nowymi przepisami prawa i programami politycznymi, które mogą być wykorzystywane do prześladowania słabszych grup wyznaniowych.

Celem Raportu o wolności religijnej na świecie, publikowanym przez PKWP, jest przedstawienie zebranych informacji na temat nadużyć tego podstawowego prawa człowieka na całym świecie oraz ich analiza. Raport jest tylko narzędziem. I jako narzędzie, jego wartość będzie zależała od ludzi, którzy z niego skorzystają, będą go rozpowszechniać i działać na rzecz zmian.

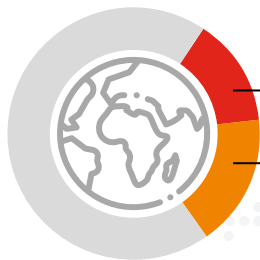
Pomoc
Kościołowi
w Potrzebie
ACN POLSKA

WOLNOŚĆ RELIGIJNA NA ŚWIECIE

RAPORT 2023

WOLNOŚĆ RELIGIJNA JEST NARUSZONA

W **61** z 196 krajów dochodzi do naruszeń wolności religijnej (31%)*

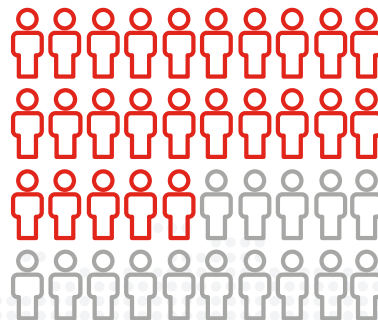

W **28** krajach występują prześladowania (14%)

W **33** krajach występuje dyskryminacja (17%)

*Nie oznacza to, że wszyscy oni są prześladowani. W wielu z nich głównym celem są mniejszości religijne.

62.5% światowej populacji - prawie 4.9 mld ludzi - żyje w krajach gdzie dochodzi do poważnych naruszeń lub bardzo poważnych naruszeń wolności religijnej*.

OD 2021, AŻ W:

40 krajach

ludzie zostali **zabici lub uprowadzeni** z powodu swojej wiary.

36 krajach

sprawcy są **rzadko lub nigdy** nie są ścigani przez wymiar sprawiedliwości.

34 krajach

zaatakowano lub uszkodzono miejsca kultu lub mienie religijne.

KIM SĄ SPRAWCY?

4
kraje

**Nacjonalizm
Etniczno-religijny**

Populacja: 1,5 miliarda ludzi

21
krajów

**Islamski
Ekstremizm**

Populacja: 1,1 miliarda ludzi

49
krajów

**Autorytarny
Rząd**

Populacja: 4,5 miliarda ludzi

* niektóre z tych krajów znajdują się w więcej niż jednej kategorii

W **47** sklasyfikowanych krajach sytuacja dotycząca

WOLNOŚCI RELIGIJNEJ POGORSZYŁA SIĘ

Tylko w 9 krajach sytuacja uległa poprawie.

Akceptacja nie oznacza rezygnacji z własnych przekonań

S. Gloria Cecilia Narváez Argoti, Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek Niepokalanej

7 lutego 2017 r. zostałam porwana w Karangasso na południu Mali przez grupę dżihadystów. Po czterech latach i ośmiu miesiącach zostałam ostatecznie uwolniona 9 października 2021 roku. Niewątpliwie było to jedno z najbardziej odmieniających duchowo doświadczeń w moim życiu. Dziś, patrząc wstecz, choć brzmi to paradoksalnie, było to być może jedno z największych błogosławieństw, jakimi obdarzył mnie Bóg.

Zacęłam pracować w tym afrykańskim kraju w 2010 roku. Jako siostra zakonna mieszkająca w regionie zamieszkałym głównie przez muzułmanów, docierałam przede wszystkim do kobiet. Chcę zwrócić szczególną uwagę na ten fakt (pracy w regionie zamieszkałym w większości przez muzułmanów), ponieważ charyzmat św. Franciszka z Asyżu dla mojej wspólnoty zakonnej – Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Niepokalanej – kładzie szczególny nacisk na braterstwo jako dar od Boga.

To właśnie to braterskie nastawienie sprawiło, że mieszkańcy Mali tak bardzo polubili nas, misjonarki. Muzułmanie ze wspólnoty, w której postugiwałyśmy, podziwiali nas za dwie rzeczy: nieustanną modlitwę i szczerą braterstwo. Zawsze widzieli nas we wspólnocie i modlących się, pracujących na rzecz innych, z życzliwością, bez względu na niewygody lub trudne warunki, stale uśmiechnięte i życzliwie nastawione do sąsiadów. Różnice etniczne, klasowe czy religijne nie miały dla nas znaczenia; wszystkich traktowałyśmy z miłością.

Rodziny, ze swojej strony, witały nas w swoich domach i dzieliły się z nami jedzeniem; na przykład pod koniec Ramadanu (w islamie jest to miesiąc postu, który kończy się wielką uroczystością), byłyśmy zapraszane do świętowania w ich domach i zawsze byłyśmy traktowane z dużą życzliwością. Nie trafiałyśmy na zamknięte drzwi ani mury. Jednocześnie traktowałyśmy takie spotkania jako okazję do ewangelizacji, ponieważ mówiłyśmy im, że nasza praca i braterskie relacje z różnymi ludźmi, nie są dziełem tej czy innej siostry, ale że to wszystko zawdzięczamy Bogu, który jest dawcą wszelkich błogosławieństw.

Ale dla moich porywaczy to nie miało żadnego znaczenia. W takiej sytuacji braterstwo, które do tej pory było stałym elementem mojej pracy misyjnej, zniknęło. Wolność, nie tylko fizyczna, która pozwalała mi się poruszać bez ograniczeń, stała się teraz pojęciem, wyrażającym moją ogromną tęsknotę. W miarę upływu czasu i być może z powodu tego, czego wcześniej doświadczyłam będąc w stałym, pełnym miłości,

szacunku i życzliwości kontakcie z ludźmi wszystkich wyznań religijnych i wszystkich stanów, zdałam sobie sprawę, że straciłam nie tylko wolność osobistą, ale także wolność religijną: byłam napiętnowana, bita i obrażana z powodu wyznawania mojej katolickiej wiary, a raczej usiłowania wyznawania mojej wiary.

Jednak pomimo tak niesprzyjających okoliczności, złej pogody, codziennego znęcania się, doznawanych upokorzeń, braku jedzenia i wody, nigdy – ani razu – nie przestałam dziękować Bogu za to, że pozwolił mi się budzić i żyć pośród tych wszystkich trudności i niebezpieczeństw: Jak mogłabym Cię nie chwalić, błogosławić i dziękować Ci, Boże? Bo napętniłeś mnie pokojem w obliczu zniewag i znęcania się nade mną!

Modliłam się również – i nadal się modlę – za moich porywaczy. Nawet kiedy byłam bita bez powodu lub po prostu dlatego, że odmawiałam modlitwy, mówiłam sobie: „Mój Boże, ciężko jest być przykutym i bitym, ale żyję chwilą, którą mi dajesz... I mimo wszystko nie chciałabym, aby któremukolwiek z tych mężczyzn (moich porywaczy) stała się krzywda”.

W mojej pracy misjonarki dokładałam wszelkich starań, aby okazywać szacunek innym i dzięki temu mogłam wykonywać swoją pracę. Miłość rodzi akceptację i szacunek dla innych. Jeśli szanujemy wolność innych do życia zgodnie z wyznawaną przez nich religią, to możemy liczyć na szacunek z ich strony.

Teraz, gdy mam możliwość napisania przedmowy do Raportu o wolności religijnej na świecie z 2023 roku, zdaję sobie sprawę, jak ważne jest mówienie o tym podstawowym prawie – wolności religijnej – aby zapewnić jego ochronę, zwłaszcza w spolaryzowanym społeczeństwie, w którym podejmowane są próby zamykania pod dywan nadużyć popełnianych przeciwko wolności wyznawania przekonań religijnych.

Dzięki mojej pracy misyjnej w środowisku muzułmańskim i dzieleniu dużej części mojej niewoli z dwiema kobietami, jedną muzułmanką i drugą protestantką, nauczyłam się, że jeśli kochamy, akceptujemy i szanujemy się nawzajem, możemy żyć jak bracia i siostry, a akceptacja nie oznacza rezygnacji z własnych przekonań, ponieważ prawdziwy szacunek polega na słuchaniu, przyjmowaniu i docenianiu każdego za to, kim jest.

Główne wnioski z Raportu

W kontekście napiętej sytuacji na świecie, na którą składają się: **pandemia Covid-19, negatywne skutki wojny w Ukrainie, niepokojące wydarzenia militarne i gospodarcze w rejonie Morza Południowochińskiego oraz gwałtowny wzrost kosztów utrzymania na całym świecie**, wolność religijna została naruszona w krajach, w których żyje ponad 4,9 miliarda ludzi. Naliczyliśmy 61 krajów, w których obywatele doświadczyli poważnych naruszeń wolności religijnej.

Kategoria czerwona, która oznacza występowanie prześladowań, obejmuje 28 krajów, w których mieszka 4,03 miliarda ludzi, którzy łącznie stanowią ponad połowę (51,6%) światowej populacji. Spośród tych 28 krajów, 13 znajduje się w Afryce, gdzie w wielu regionach sytuacja uległa gwałtownemu pogorszeniu.

Pomarańczowa kategoria, która oznacza występowanie dyskryminacji, obejmuje 33 kraje, w których mieszka prawie 853 miliony ludzi. Sytuacja uległa pogorszeniu w 13 z tych krajów.

Kategoria „pod obserwacją” obejmuje kraje, w których zaobserwowano po raz pierwszy pojawiające się czynniki budzące obawy, które mogą potencjalnie spowodować fundamentalne załamanie wolności wyznania. Na mapach analizy regionalnej (strony XX) kraje te oznaczono symbolem szka powiększającego.

We wszystkich kategoriach mogą wystąpić **przestępstwa z nienawiści i okrucieństwa**. Incydenty te są przejawami naruszenia wolności religijnej.

Pozostałe kraje nie zostały sklasyfikowane, ale to nie oznacza, że sytuacja tam istniejąca pod względem wolności religijnej jest idealna.

W okresie objętym przeglądem intensywne prześladowania stały się bardziej dotkliwe i skoncentrowane, a bezkarność wzrosła. Prześladowania te obejmowały **skrajne naruszenia art. 18** Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka ONZ, czyli prawa do wolności myśli, sumienia i religii.

1. Na całym świecie utrzymanie i utrwalenie władzy w rękach autokratów i przywódców grup fundamentalistycznych doprowadziło do coraz częstszych przypadków łamania wszystkich praw człowieka, w tym wolności religijnej. Połączenie ataków terrorystycznych, niszczenia dziedzictwa i symboli religijnych (Turcja, Syria), manipulacji systemem wyborczym (Nigeria, Irak), masowej inwigilacji (Chiny), upowszechniania się przepisów zakazujących zmiany swojej religii i ograniczeń finansowych (Azja Południowo-Wschodnia i Bliski

Wschód) zwiększyło ucisk wszystkich społeczności religijnych.

2. „Hybrydowe” przypadki „kulturalnych” i krwawych prześladowań są coraz częstsze. Rządy stosowały kontrowersyjne przepisy ograniczające wolność wyznania lub dyskryminujące niektóre wspólnoty religijne (por. prawo zakazujące zmiany swojej religii), co przeważnie nie wywoływało protestów. Jednocześnie brutalne ataki na wyznawców „niewłaściwej” religii zostały „znormalizowane” i w większości nie były ścigane (Ameryka Łacińska). Zaobserwowano to również w krajach zachodnich, ale tam dostęp do wymiaru sprawiedliwości był lepszy.

3. Wzrost liczby większościowych wspólnot religijnych cierpiących prześladowania. Do tej pory większość grup wyznaniowych cierpiących prześladowania pochodziła z mniejszościowych wspólnot religijnych. W coraz większym stopniu prześladowań doświadczały również większościowe wspólnoty religijne (Nigeria, Nikaragua).

4. Coraz bardziej wyciszona reakcja społeczności międzynarodowej na okrucieństwa popełniane przez „strategicznie ważne” reżimy autokratyczne (Chiny, Indie) pokazała rosnącą kulturę bezkarności. Ważne kraje (Nigeria, Pakistan) uniknęły międzynarodowych sankcji i innych kar po ujawnieniu naruszeń wolności religijnej wobec własnych obywateli.

5. Powstanie „oportunistycznych kalifatów”. W okresie objętym przeglądem ponadnarodowe sieci dżihadystyczne w Afryce coraz częściej zmieniały taktykę. Stopniowo przestawiały się one z podbijania i utrzymania stałych terytoriów na ataki typu „wojny podjazdowej”, których celem było tworzenie odizolowanych społeczności (por. Mozambik) na słabo bronionych obszarach wiejskich, najlepiej bogatych w zasoby mineralne (por. Demokratyczna Republika Konga). Tradycyj-

ne strategii zabijania i grabieży ustąpiły miejsca tendencji do nakładania nielegalnych podatków i handlu, co doprowadziło do powstania państwa w państwie. Brak bezpieczeństwa i kontroli rządowej doprowadził do buntów i przewrotów wojskowych (dwa w Mali i jeden w Burkina Faso).

- 6. Rozbieżne trendy w społecznościach muzułmańskich** stały się bardziej widoczne. Z jednej strony, pozbawiona praw obywatelskich, zubożała i sfrustrowana młodzież była coraz bardziej zwabiana przez islamskie siatki terrorystyczne i przestępcze (Afryka). Z drugiej strony, ostatnie badania, zwłaszcza w Iranie, wykazały, że coraz większa liczba muzułmanów deklaruje się jako osoby niereligijne.

- 7. Wzmoczone prześladowania muzułmanów, w tym przez innych muzułmanów.** W Chinach nadal trwały brutalnie prześladowania Ujgurów, a muzułmanie w Indiach i Mjanmie również doświadczali dyskryminacji i prześladowań. Odnotowano również coraz więcej przypadków prześladowań muzułmanów przez muzułmanów, między sunnitami a szyitami (Hazara w Afganistanie), między krajowymi i „zagranicznymi” interpretacjami religii muzułmańskiej, a także między dominującymi i „dewiacyjnymi” formami islamu (Ahmadi w Pakistanie).

- 8. Agresja wobec społeczności żydowskiej na Zachodzie wzrosła po lockdownie związanym z Covid-19.** Liczba antysemickich przestępstw z nienawiści zgłoszonych w krajach OBWE wzrosła z 582 w 2019 r. do 1367 w 2021 r.
- 9. Uprowadzenia, przemoc seksualna, w tym zniewolenie seksualne i przymusowe nawracanie na religię trwały nieprzerwanie i pozostawały w dużej mierze bezkarne** (Afryka Zachodnia, Pakistan). Uprowadzenia i handel ludźmi były coraz częstsze w świetle pogłębiającego się ubóstwa i nasilających się konfliktów zbrojnych. W dziesiątkach krajów kobiety i dziewczęta należące do mniejszości religijnych szcze-

gólnie ucierpiały z powodu tej formy przemocy.

- 10. Zawyżanie liczby wiernych jako sposób na utrzymanie władzy politycznej.** W niektórych przypadkach społeczności wyznaniowe, chcąc zachować swój status polityczny, religijny i społeczny, zawyżały liczbę wiernych, podając mylące dane dotyczące wyznania podczas urzędowej rejestracji dzieci lub odkładając spis ludności na czas nieokreślony (Liban, Indie, Maleszja).

- 11. Zwiększona kontrola, w tym obserwacja na masową skalę, miała wpływ na grupy wyznaniowe.** Na Zachodzie media społecznościowe były wykorzystywane do marginalizowania i atakowania grup religijnych. Wydarzenia te podważyły podstawowe wolności, w tym wolność sumienia, myśli, religii, wolność słowa, przemieszczania się i zgromadzeń.

- 12. Na Zachodzie „kultura anulowania”, w tym „mowa przymusowa”, ewoluowała od (werbalnego) nękania osób, które z powodów religijnych mają inne poglądy, do gróźb prawnych i utraty możliwości zatrudnienia.** Osobom, które ze względu na swoją wiarę nie wyraziły stanowiska popierającego poglądy zgodne z dominującymi wymogami ideologicznymi („kultura anulowania”), grożono sankcjami prawnymi. Media społecznościowe były ważnym czynnikiem napędzającym to zjawisko.

- 13. Do podręczników szkolnych (Indie, Pakistan) wprowadzono poniżające treści na temat wyznań mniejszościowych, co może mieć znaczące konsekwencje dla przyszłych stosunków międzyreligijnych.**

- 14. Rozprzestrzenianie się przepisów zabraniających konwersji, a także inicjatyw zachęcających osoby do wyznawania religii większościowej lub do powrotu do jej wyznawania w zamian za korzyści materialne** (Azja, Afryka Północna). Dowody ujawniły nowe ustawodawstwo i surowsze wdrażanie istniejących przepisów antykonwersyjnych tam, gdzie większość religijna starała się umocnić władzę polityczną. Wznowione wysiłki na rzecz rekonwersji oferowały przywileje ekonomiczne członkom, którzy powrócili. I odwrotnie, przywileje te były odbierane konwertytom, co narażało na szwank dobrobyt całej rodziny na obszarach dotkniętych ubóstwem.

- 15. Wzmoczone ataki zorganizowanych grup przestępczych na przywódców religijnych i innych pracowników Kościoła** (Ameryka Łacińska). Przedstawiciele religijni, orędownicy migrantów i innych społeczności znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, byli celem ataków - uprowadzeń, a nawet zabójstw - za wypowiedanie się przeciwko gangom przestępczym i podejmowanie działań mających na celu ich powstrzymanie.
- 16. Rekordowy udział w powszechnych uroczystościach religijnych po lockdownach związanych z Covid-19.** Po trzech latach zawieszenia i ograniczeń w większości regionów świata, powrót

głównych świąt religijnych – publicznych wyrazów powszechnej religijności – przyciągnął miliony wiernych. (por. Studium przypadku dotyczące uroczystości religijnych).

- 17. Wzrosła liczba inicjatyw dialogu międzyreligijnego.** Papież Franciszek i inni przywódcy Kościoła na całym świecie szerzej docierali do innych społeczności religijnych. Indonezyjscy przywódcy religijni, ugrupowanie Nahdlatul Ulama, pogłębili dialog ze swoimi hinduistycznymi odpowiednikami, a na szczycie G20 utworzyli stałą grupę ds. religii, w skład której weszli przedstawiciele innych głównych wspólnot wyznaniowych.

Regionalne Biuro PKWP we Wrocławiu - Stacja Dialog

Wrocławski dworzec tętni życiem. Tysiące podróżnych chce jak najszybciej dotrzeć do celu. W oczekiwaniu na pociąg lub wyglądając powrotu kogoś bliskiego mogą napić się kawy, zjeść coś słodkiego, obejrzyć ciekawą wystawę w Stacji Dialog. To klimatyczne miejsce zastęnoło w czasie napływu uchodźców z Ukrainy – wyćięnczeni ludzie mogli otrzymać tu wszelką niezbędną pomoc, dowiedzieć się, co mają robić dalej. Jeśli jesteś we Wrocławiu – koniecznie odwiedź Stację Dialog!

Więcej informacji:
<https://www.facebook.com/stacjadialog>

**Biuro Regionalne we Wrocławiu
Dworzec Główny PKP**
ul. Piłsudskiego 105, 50-085 Wrocław
tel.: +48 505 759 474
email: biuro.wroclaw@pkwp.org
godziny otwarcia: 9.00 - 17.00 od pn. do sob.

Regionalne Biuro PKWP w Krakowie - Pola Dialogu

W Krakowie idzie się na pole, a najlepiej na Pole Dialogu. W pobliżu Wawelu można zatrzymać się na chwilę odpoczynku po intensywnym zwiedzaniu królewskiego miasta. Kraków słynie z niepowtarzalnego klimatu, także nasze biuro stara się takim być. Regularnie odbywające się wieczory modlitewne – Pola Chwały, to przestrzeń do wspólnej modlitwy i uwielbienia Boga. Organizowane są tu także spotkania tematyczne, w czasie których specjaliści dzielą się swoją wiedzą z zakresu duchowości, psychologii, sztuki. Pola Dialogu – tu wypada bywać!

Więcej informacji:
<https://www.facebook.com/poladialogu>

Biuro Regionalne w Krakowie
ul. Stradomska 6, 31-058 Kraków
tel.: +48 512 194 534
email: biuro.krakow@pkwp.org
godziny otwarcia: 9.00 - 17.00 od pn. do pt.

Regionalne Biuro PKWP w Poznaniu- Misja na Szewskiej

W Poznaniu ceni się pracę i jej efekty – dlatego naszych pracowników można spotkać w całej Wielkopolsce. Koordynują nasze kampanie regionalne, odwiedzają parafie oferując możliwość wsparcia chrześcijan w Ziemi Świętej. Często wyruszają do placówek edukacyjnych: szkół, uczelni, seminariów, gdzie dzielą się swoją wiedzą na temat prześladowanych i dyskryminowanych chrześcijan. Aktywnie uczestniczą w promocji naszych działań w przestrzeni wirtualnej. Poznań pracą stoi!

Więcej informacji:
<https://www.facebook.com/MisjaNaSzewskiej>

Biuro Regionalne w Poznaniu
ul. Szewska 18, 61-760 Poznań
tel.: +48 61 881 88 19
email: biuro.poznan@pkwp.org
godziny otwarcia: 8.00 - 16.00 od pn. do pt.

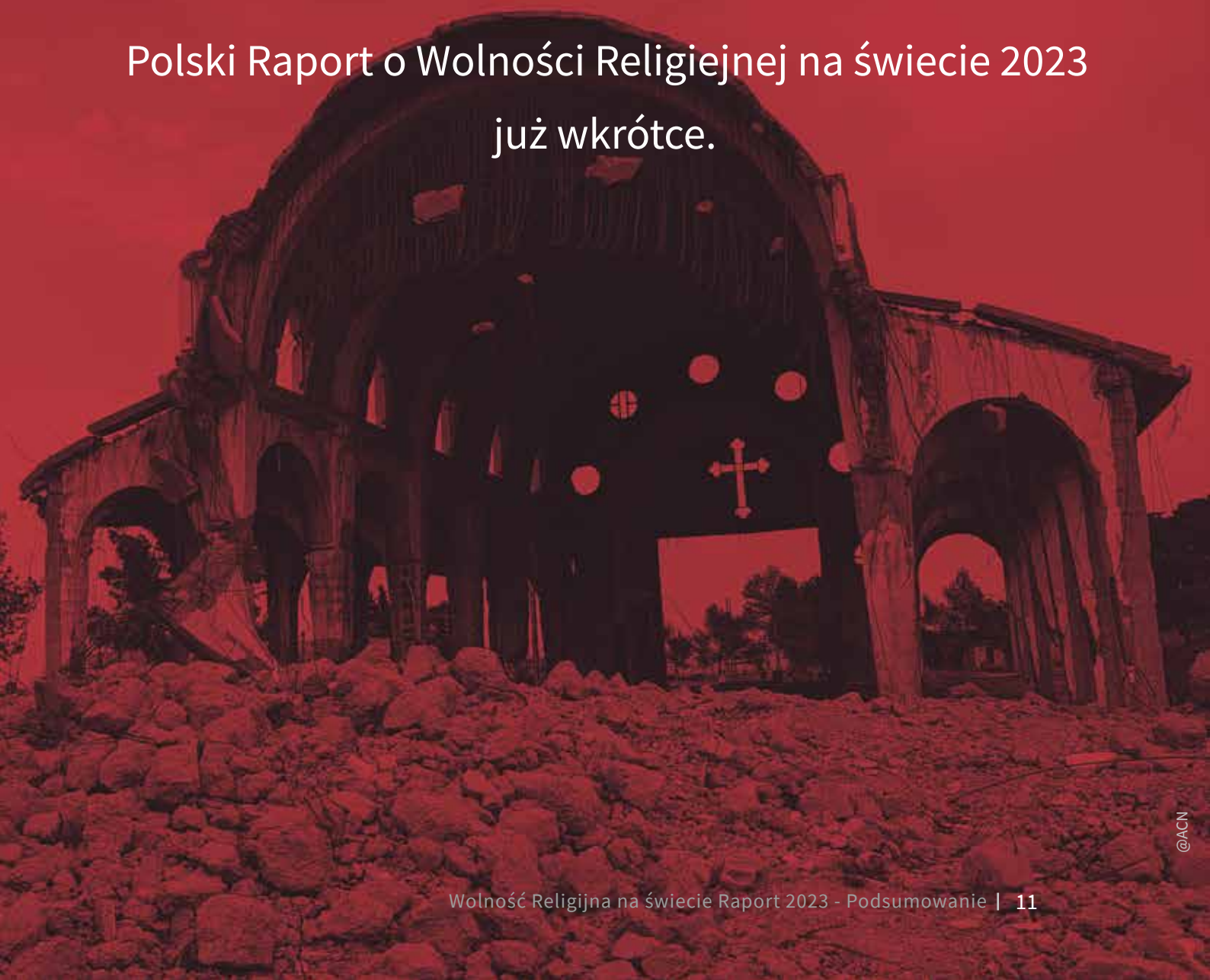
#Nie zamykaj oczu na prześladowania religijne!

Więcej

www.acninternational.org/religiousfreedomreport

Polski Raport o Wolności Religijnej na świecie 2023
już wkrótce.

Pomoc
Kościołowi
w Potrzebie

ACN POLSKA

Pomoc Kościołowi w Potrzebie

Katolicka organizacja charytatywna, założona w 1947 r. w celu pomocy uchodźcom wojennym. Od 2011 roku uznana za stowarzyszenie papieskie. PKWP poświęca się służbie chrześcijanom na całym świecie poprzez działania informacyjne i modlitwę, gdziekolwiek chrześcijanie są prześladowani, uciskani lub cierpią z różnych, innych powodów. PKWP wspiera każdego roku średnio 5000 projektów w 130 krajach dzięki darowiznom prywatnym, ponieważ organizacja nie otrzymuje żadnych środków publicznych.

Nasze biura na całym świecie:

Australia

info@acn-australia.org
www.acn-australia.org

Holandia

info@acn-nederland.org
www.acn-nederland.org

Niemcy

info@acn-deutschland.org
www.acn-deutschland.org

Austria

info@acn-oesterreich.org
www.acn-oesterreich.org

Irlandia

info@acn-ireland.org
www.acn-ireland.org

Polska

info@pkwp.org
www.pkwp.org

Belgia

info@acn-belgique.org
www.acn-belgique.org

Kanada

info@acn-canada.org
www.acn-canada.org

Portugalia

info@acn-portugal.org
www.acn-portugal.org

Brazylia

info@acn-brasil.org
www.acn-brasil.org

Kolumbia

info@acn-colombia.org
www.acn-colombia.org

Słowacja

info@acn-slovensko.org
www.acn-slovensko.org

Chile

info@acn-chile.org
www.acn-chile.org

Korea

info@acn-korea.org
www.acn-korea.org

Stany Zjednoczone

info@acn-us.org
www.acn-us.org

Filipiny

info@acn-philippines.org
www.acn-philippines.org

Luksemburg

info@acn-luxemburg.org
www.acn-luxemburg.org

Szwajcaria

info@acn-schweiz.org
www.acn-schweiz.org

Francja

info@aed-france.org
www.aed-france.org

Malta

info@acn-malta.org
www.acn-malta.org

Wielka Brytania

info@acn-uk.org
www.acn-uk.org

Hiszpania

info@acn-espana.org
www.acn-espana.org

Meksyk

info@acn-mexico.org
www.acn-mexico.org

Włochy

info@acn-italia.org
www.acn-italia.org

ACN International Aid to the Church in Need

Bischof-Kindermann Str. 23
61462 Königstein
NIEMCY

Tel. +49 6174 291-0
press@acn-intl.org

www.acninternational.org

PONTIFICAL
FOUNDATION

